

Viggo Stuckenberg (1863-1905)

ÆVENTYRET

Der var en Gang en Bondedreng, - der var altid en eller anden Gang en Bondedreng. Den Dreng, Talen her er om, var et ganske almindeligt Stykke Middelmaadighed, som hverken blev Konge eller Kejser, men en skikkelig Bonde lige til sin Død. Der havde ikke været det ringeste at fortælle om ham, havde han ikke en Dag mødt Æventyret paa sin Vej, - det vil sige mødt Fanden, sagde han altid senere.

Æventyret eller Fanden, - hvad Bondedrengen mødte, var det, der nu skal berettes.

Han stod en Dag uden for den Gaard, hvor han tjente, og gabede og glode paa den støvede Landevej og spyttede sin Skygge i Hovedet.

Saa kom der en fin Karet ganske langsomt kørende. Den var finere end nogen Karet, han før havde set, og derfor glode han paa den med stor og oprigtig Inderlighed. Hjulringene var af Guld, Kalechen af Glas, paa Bukken sad to skønne Mænd, og bag efter Vognen hoppede en Hund, der var saa fin og saa lille, at kom den bag en Skærve, kunde man næsten ikke se den.

Og saa holdt den Vogn stille lige foran Bondedrengen.

Du dér, - sagde en af de fine Mænd, som sad paa Bukken, - nu kan du gøre din Lykke!

- Hva'?

- Kan du se Prinsessen, som sidder inde i Vognen?

- Hva'? - Jo!

- Og den lille Hund, som løber bag efter?

- Han løber ikke, han sidder inde under Vognen og lopper sig.

- Godt! Den er lille, ser du. Kan du løbe med og jage Kragerne væk fra den?

- Ja nok - ned forbi Mads Persens, men ikke længere!

- Du faar Guldskillinger for det, og hænger du i, kommer du til sidst op i Vognen til Prinsessen, og saa kan du blive Prins, - men du maa løbe længere end til Mads Persens.

- Hvor langt?

- Til Verdens Ende!

- Nej! sagde Bondedrengen.

Men saa saa han i det samme ind paa Prinsessen, og aldrig havde han set noget saa dejligt. Og hun saa ud paa ham, saa alting indvendig i ham flyttede sig.

- Ja! sagde han.

- Men du maa huske ikke at vende dig og aldrig se dig tilbage !

-Ja!

Saa kørte Kareten, og Bondedrengen løb bag efter og slog med sin Hue efter Kragerne, der vilde snappe Hunden. Men selv var han hvert Øjeblik lige ved at træde paa den, for han tænkte bare paa Guldskillingerne og Prinsessen og paa, atilsidst blev han Prins. Det hele gik egentlig ganske nemt. naar blot der ikke var for langt til Verdens Ende.

Men saa kørte Kareten forbi Mads Persens.

- Bare du nu kan finde hjem igen! tænkte Bondedrengen, da de var vel forbi Havegærdet og paa en Vej, hvor han aldrig før havde været. - Hvad kommer det for Resten dig ved ? sagde han og tænkte igen paa Prinsessen og slog drabelig om sig med Huen.

Men et Stykke fremme kunde han ikke bare sig for at vende sig om og se, om han endnu kunde øjne den Gaard, hvor han vidste, hans Grød stod og ventede ham.

Jo, den laa bag ved ham, langt oppe paa Bakken, og det Syn gjorde ham kry igen. Han kunde i en snæver Vending komme hjem endnu.

-Død og Pine! Kragerne og Hunden! tænkte han.

Men da var der hverken Krager eller Hund eller Vogn eller Prinsesse. Han stod ganske alene midt i det alleralmindeligste Solskin.

Ja - og saa gik han hjem igen.

Men, som sagt, siden, da han fik Forsiand til at læse i Bibelen, vidste han, at det var Fanden, han havde mødt. Og kom nogen og sagde, at det var Æventyret selv, og at han havde baaret sig dumt ad, tav han og aad arrigt sin haarde Grød.

- Ja, jeg er nu kun en ganske almindelig Bonde! sagde han, naar han var færdig.

Og det samme sagde Præsten som en Ros - over ham, da han døde, - og, Gud ske Lov, det er de fleste af os! føjede han til.

Og deri havde Præsten ganske Ret.

KLODS HANS

Der vokser en Skov rundt omkring det Slot, hvor Klods Hans er Konge, og bag ved Skoven ligger det aabne Land, grønt og brunt og gult og med Veje, der løber til Verdens Ende.

Det er en varm Sommerdag, og det er inde i Skoven. Dør sidder Klods Hans, Kongen, midt ude paa Stammen af en El, som Vinden har fældet tværs over Skovens Aa. Han støtter Ryggen mod en Gren, der rager lige i Vejret med alle Blade og de øverste Kviste brune og visne. Hver Gang han flytter lidt paa sig, ryster Grenen, og dens Blade rasler, og der falder et Par ned paa den blanke Aa, hvor de driver ind til Bredden eller sejler langsomt bort.

Klods Hans sidder og meder, og nede i Vandet dingler hans Bens Spejlbillede med de hvide Strømpesaalers Fodflader vendt op imod ham, og Medestangens lange Spejlstreg skælver og bugter sig for hver sagte Vind som en stor, tynd Orm paa Aaen, der er grøn af Skovens Løv over ham og blaa af store Skjolder Himmel.

Inde paa Bredden, hvor Ellens Rødder rejser sig lodret, staar hans Sko med Mosemuld op over Snuder og Hæle, og ved Siden af Skoene ligger hans kongelige Kaabe krøllet og med visne Straa stikkende i Ryggens Skarlagen.

Klods Hans sidder og fløjter ganske sagte, og en Gang imellem drejer han Hovedet og spytter ind i Ellestammens Krone af vissent Løv.

Saa holder pludselig Fuglesangen omkring ham op, og en Finke kommer strygende over Aaen og ind under den anden Breds Blade, og lidt efter en Stillids og mange smaa Fugle i Flok.

Han drejer Hovedet halvt ind mod Bredden, hvor hans Sko staar, og sidder og lur, med Pandehuden skudt i Vejret og opspilede Øjne, der ikke ser paa noget, og hans Ben holder op at dingle.

Det rasler og knaser inde i Skoven, som naar Grene bøjes til Side og tørre Kviste trædes itu, og Støjen kommer nærmere, og saa dukker der en Dreng, grøn som en Græshoppe, frem inde ved Ellestammens Rod.

- Jeg skulde hilse, siger Drengen og staar forpustet stille og ser paa Klods Hans, jeg skulde hilse og sige, at Ministrene venter.

Men Klods Hans har hurtig taget Øjnene til sig og løfter paa Medestangen for at faa Snøren længere ned ad Aaen. Han fløjter saa smaat igen.

- Dronningen ligger i Vinduet og kalder! siger Drengen spagfærdig.

Klods Hans svarer slet ikke; hans Ben dingler besindigt under ham. Jeg skulde hilse og sige, stammer Drengen lidt efter - -

Men Klods Hans har siddet og vredet en Kæp løs i Ellens Krone, og nu hiver han den ind og rammer Drengen over Benene.

- Skal du staa der og skræmme Fiskene! snærrer han og laaner Drengen et Par Øjne, der driver ham langsomt afsted den Vej, han kom.

Og lidt efter lidt fyldes paa ny Skovens Stilhed af Fuglenes Sang. Men Klods Hans fløjter ikke, og hans Ben hænger stift ned.

Da bryder der ovre fra den Bred, hvor Ellens Krone ligger, en støjende Fnisen frem, og Klods Hans, som trevent retter sig, ser et rødhaaret, fregnet Pigeansigt skinne mellem de grønne Buske og se paa ham med to kaade, lattersvømmende Øjne.

- Hvad skader der dig! farer det ud af ham som et Hundeglam.

- Nej, sikke kunstig du dog ser ud, Hans! ler Pigebarnet og bliver ved at holde sine glade Øjne paa ham.

- Hvem har haft Bud efter dig?
- Du behøver da ikke at være saa kongsk straks, Hans! Man har vel Lov til at se paa dig!
- Du har Lov til at passe dine egne Sager, tænker jeg! mumler han og ser opmærksomt paa sine Strømpefødder.
- Sikken en fin Vest, du har paa. Har Dronningen syet den? Det er noget værd at være gift med en Dronning, kan jeg tro! Klods Hans spytter ned i Aaen:
- Hvis du ikke haster væk, siger han og klemmer fast om Medestangen - -
- Jøses, hvad saa, Hans?

Klods Hans svarer ikke straks; han har faaet Øjnene fra Strømpefødderne og sidder og skæver ind til hende.

- Høster I ikke i Dag, siden du gaar her og glaner? spørger han saa og skupper sig, som om han satte sig bedre til Rette.
- Nej, det kan du da sagtens vide.
- Rugen maa da være moden paa Mads Anders Banke! siger han og bliver ved at se paa hende.
- Nej ikke før om et Par Dage, hvis vi beholder Solskinsvejr. Maaske I slaar jeres allerede inde paa Slottet?
- Har der været megen Morskab paa Gaardene i Vinter, Stine? spørger han en Stund efter.
- Ja, syv Dansegilder og Barnedaab hos Jens Nielsen.
- Syv?
- Se, hvor naadig du ser paa mig, Hans!
- Du er blevet farlig pæn, Stine!

Pigebarnet ler.

- Sikke noget at sige for én, der har fine Damer at svinge hver Dag! Farvel, Hans!
- Har det saadan et Jag, Stine?
- Ja, for der er Dans paa Kroen i Eftermiddag, og saa kan jeg jo sige, jeg kan hilse fra dig!

Klods Hans sidder et Øjeblik ganske stille. Saa falder Medestangen med et Klask ned i Aaen og lægger sig paa tværs i Strømmen, mens han entrer ind gennem Ellens Krone, saa Grene knækker og store Stykker frønnet Bark løsnes.

- Hvad er det dog du gør, Hans! - Nej, Hans! Hans!

. . . Men da Solen gaar ned, kommer ud fra Skoven en Karl i gul Silkevest, og en rødhaaret, fregnet Pige. Og de styrer i Hast deres Vej ud over det aabne Land, der ligger grønt og gult og brunt, med Dans paa Kroen og med Veje, der løber til Verdens Ende,

mens Skyggerne falder lange over Skarlagenskaaben og den aftengraa Aa og fylder med Skumring Skoven, der vokser om Slottet, hvor Ministrene venter, og Dronningen ligger i Vinduet og kalder.